

Poznań, 16 listopad 2021

Wydział Medyczny

Katedra i Zakład informatyki i Statystyki

Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu

ul. Rokietnicka 7, I piętro, Poznań 60-806

(+48) 61 845 2601, 61 845 2602

fax: (+48) 61 845 2612

e-mail: kzis@ump.edu.pl

Recenzja w postępowania habilitacyjnym Pani dr n.med. Beaty Sokołowskiej

Pt. Ocena istotności i znaczenia parametrów/ markerów, z uwzględnieniem

statystycznego modelu z klasyfikacją, w badaniach klinicznych i w

modelowych eksperymentach na zwierzętach

Pani dr Beata Sokołowska jest absolwentką Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii, kierunku Fizyka Stosowana Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu oraz Wydziału Fizyki, kierunku Fizyka Medyczna. Oba kierunki zakończyła uzyskując tytuł magistra, pierwszy w roku 1986 w zakresie fizyki stosowanej, drugi w roku 1990 w zakresie zastosowań fizyki w medycynie.

Pierwsze doświadczenia naukowo-badawcze zdobyła pracując w Instytucie Biologii Doświadczalnej im. M. Nenckiego Polskiej Akademii Nauk, w Zakładzie Neurofizjologii, w Pracowni Kontroli Zachowania Ruchowego. Pracując w Instytucie Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej im. M. Mossakowskiego Polskiej Akademii Nauk w Warszawie, w Zakładzie Neurobiologii Oddychania, w dniu 18 marca 2003 roku obroniła rozprawę doktorską pt. „Kompensacja oddechowa po stopniowym odnerwianiu przepony u kota” i uzyskała stopień doktora nauk medycznych w zastosowaniach biologii medycznej. Kolejne prace badawcze prowadziła Pracując w Instytucie Biochemii i Biofizyki Polskiej Akademii Nauk w Warszawie, w Zakładzie Biologii Molekularnej, w Pracowni Chemicznych Podstaw Mutagenyzy i Reperacji Adduktów gzoicyklicznych oraz w Pracowni Oksydacyjnych Uszkodzeń DNA. Obecnie Pani dr Beata Sokołowska podjęła nowe i kontynuuje dotychczasowe badania w ramach współpracy naukowej w Pracowni Bioinformatyki IMDiK PAN.

Ocena osiągnięcia naukowego Habilitantki

Dr Beata Sokołowska skoncentrowała swoje badania i swoją uwagę na interdyscyplinarnym połączeniu różnych ścisłych obszarów biologii medycznej tzn. (bio)medycyny klinicznej, bioinformatyki medycznej oraz biostatystyki. Przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe jest efektem włączenia się Habilitantki w zespołowe badania interdyscyplinarne, zarówno eksperymentalne jak i kliniczne oraz informatyczno-statystyczne.

Cykl prac zaliczonych przez Autorkę do przedstawionego tutaj „osiągnięcia naukowego” obejmuje 10 publikacji, w których dr Beata Sokołowska odegrała wiodącą rolę głównego badacza. Była nie tylko autorem koncepcji i planu badania, ale przede wszystkim wykonywała zaproponowane analizy statystyczne, których rezultaty dokładnie i z dużą precyzją opisała zarówno w ramach poszczególnych publikacji, jak też przedstawiając osiągnięcie naukowe w ramach Autoreferatu.

Publikacje prezentujące zastosowanie statycznej posturografii w klinice chorób układu ruchu, wraz z oceną istotności i znaczenia parametrów posturograficznych w diagnostyce różnicowej i/lub rozpoznaniu (typu) choroby

W pierwszej przedstawionej przez dr Beatę Sokołowską pracy zatytułowanej „*Posturography in Patients with Rheumatoid Arthritis and Osteoarthritis*” opublikowanej w roku 2015 oraz w kolejnej z roku 2018 pt. „*Estimation of Posturographic Trajectory Parameters using k-Nearest Neighbors Classifier in Patients with Rheumatoid Arthritis and Osteoarthritis*” oceniano zmiany patologiczne w obrębie narządu ruchu wynikające z przebiegu choroby reumatycznej. Te badania kliniczne dotyczyły pacjentów z chorobą zwyrodnieniową stawów (OA) oraz pacjentów z reumatoidalnym zapaleniem stawów (RA). W pierwszej pracy analizowano i oceniano następujące parametry/zmienne posturograficzne: średni promień wychwiał R , pole (rozwiniętej) powierzchni A i długość trajektorii TL , oraz dwie składowe dla wychwiał: w płaszczyźnie czołowej LRL i w płaszczyźnie strzałkowej FBL , a także obliczano dodatkowy parametr BFC dla testu BF . Statystyka oparta została na podstawowych, jednowymiarowych i klasycznych metodach analizy statystycznej takich jak: ANOVA Kruskala-Wallisa, ANOVA Friedmana, test Manna-Whitneya, test Wilcoxona, test t-studenta dla prób zależnych i dla prób niezależnych, analiza korelacji rang Spearmana. Jako metodę klasyfikacji zastosowano dwuwynikowy klasyfikator oparty na krzywej ROC. Ważnym wnioskiem z tej pracy było zauważenie iż u pacjentów z poważnymi (wielo-stawowymi) zmianami reumatycznymi, zaproponowany dodatkowy test ze sprzężeniem zwrotnym na platformie posturograficznej jest czulszy od klasycznych klinicznych testów z EO i EC , i może

być testem wskazanym dla oceny efektów podejmowanej terapii, jak też przy wyborze tej formy leczenia, która jest najefektywniejsza dla danego pacjenta. Druga praca w tym temacie jako model klasyfikacji przedstawia klasyfikator oparty na regule decyzyjnej K-najbliższych sąsiadów (K-Nearest Neighbors, *k-NN*) z włączeniem procedury selekcji cech. Rezultaty analizy *k-NN* doprecyzowały ocenę jak też i wybór istotnych parametrów przeprowadzonego badania posturograficznego, jako potencjalnych parametrów/ markerów, np. w monitorowaniu skutków progresu choroby i podjętego leczenia, a najniższe błędy mylnej klasyfikacji obserwowano w grupie pacjentów z reumatoidalnym zapaleniem stawów (chorobą o cięższym przebiegu w stosunku do *OA*).

Publikacje prezentujące poszukiwanie i porównanie istotnych biomarkerów w

klinicznej prognostyce i/lub diagnostyce/ rozpoznaniu chorób nerwowo-mięśniowych i ich znaczenie

W kolejnym cyklu czterech prac Badania skupiły się na analizie, ocenie i porównaniu znaczenia kolejnych wybranych potencjalnych markerów u pacjentów z chorobami nerwowo-mięśniowymi. Pierwsza z tych publikacji „*Erythropoietin concentration in serum and cerebrospinal fluid of patients with amyotrophic lateral sclerosis*” opublikowana w roku 2009, obejmuje statystyki jednowymiarowe takie jak ANOVA rang Kruskala–Wallisa, test Manna–Whitneya test korelacji monotonicznej rang Spearmana dla następujących markerów stwardnienia zanikowego bocznego (ALS): wiek pacjentów, czas trwania choroby, nasilenie i rodzaj objawów, oraz ocenę poziomu stężenia erytropoetyny (EPO) w surowicy i w płynie mózgowo-rdzeniowym. W efekcie stwierdzono iż poziom EPO u pacjentów z łagodną i ciężką postacią choroby nie różnił się istotnie statystycznie, chociaż był istotnie statystycznie niższy względem grupy zdrowej kontroli. Obniżony poziom EPO u pacjentów z ALS sugerował, że podanie EPO celem wyrównania jej poziomu byłoby obiecującym kierunkiem w postępowaniu terapeutycznym.

W drugiej pracy o zbliżonej tematyce pt.: „*Matrix metalloproteinases and their tissue inhibitors in serum and cerebrospinal fluid of patients with amyotrophic lateral sclerosis*”, z roku 2010, Habilitantka realizuje postawione sobie cele ponownie trafnie dobierając jednowymiarowe metody analizy statystycznej. Dla potencjalnych markerów ALS, tym razem z grupy metaloproteinaz macierzy zewnątrzkomórkowej (MMP) i ich tkankowych inhibitorów (TIMP) zastosowany zostaje test ANOVA rang Kruskala–Wallisa, test Manna–Whitneya, test korelacji monotonicznej rang Spearmana. Choć przeprowadzono jedynie analizy jednowymiarowe w efekcie wnioskiem z przeprowadzonych badań było wskazanie iż mimo

tego, że rola zmienionego poziomu MMP/TIMPs w patogenezie ALS nie jest jasna, ich analiza w surowicy może być wykorzystana jako czynnik prognostyczny oraz jako potencjalny marker do monitorowania efektów leczenia.

Trzecia praca z tej tematyki, z roku 2009, pt: „*Evaluation of matrix metalloproteinases in serum of patients with amyotrophic lateral sclerosis with pattern recognition methods*” dotyczyła analizy wyników laboratoryjnych oznaczeń poziomu badanych metaloproteinaz w surowicy. Tu po raz pierwszy dr Beata Sokołowska zastosowała model z klasyfikatorem k-NN w wersji standardowej, równoległej i hierarchicznej. W efekcie w opublikowanej pracy przedstawiono trzy główne wnioski (i) MMP-2 w surowicy może być ważnym markerem dla oceny ALS, (ii) zestaw dwóch cech {MT-MMP-1, MMP-9} może być pomocny w różnicowaniu między ALS a osobami zdrowymi; (iii) poziomy błędów uzyskane dla klasyfikatora liniowego pair-wise były podobne do tych otrzymanych dla klasyfikatorów (standardowego, równoległego i hierarchicznego) opartych na regule k-NN. Zebrane w ten sposób dane zostały w dalszych etapach poddane przez dr Sadowską meta-analizie w książce pt: „Problematyka z zakresu Medycyny i Nauk Pokrewnych – Przegląd i Badania” wydanej w Lublinie w roku 2019. Książka ta nie jest przedmiotem niniejszej oceny prezentowanego osiągnięcia naukowego, ale wskazuje na dalsze kierunki zainteresowań Pani Doktor.

Opublikowana w roku 2014 praca opisywana przez Autorkę jako meta-analiza pt: „*Cardiovascular risk markers in dilated cardiomyopathy in Emery-Dreifuss muscular dystrophy (EDMD)*”, ku zaskoczeniu czytelnika, nie jest meta-analizą w statystycznym ujęciu tego słowa. Zastosowano tu ponownie klasyczne metody analizy takie jak ANOVA Kruskala-Wallisa, test Manna-Whitneya i krzywą ROC dla 25 pacjentów z rozpoznaną dystrofią nerwowo-mięśniową Emery’ego-Dreifussa (EDMD), w jej dwóch postaciach: *AD-EDMD* (15 pacjentów) i *X-EDMD* (10 pacjentów). W tych badaniach skoncentrowano się na ocenie potencjalnych markerów uszkodzenia mięśnia sercowego, które mogłyby być pomocne we wczesnym wykrywaniu niewydolności serca związanej z kardiomiopatią, prognozowaniu postępu choroby serca, jak też ocenie odpowiedzi na wdrożone leczenie. W rezultacie wskazano iż najlepszymi kandydatami na biomarkery przydatne w wykrywaniu kardiomiopatii rozstrzeniowej mogłyby być *osteopontyna*, *TIMP-3* i *MMP-2*, zaś w ocenie dysfunkcji skurczowej lewej komory serca – *tenascyna-C* i *NT-proBNP*.

Publikacje prezentujące zjawisko plastyczności oddechowej w badaniach

eksperymentalnych na zwierzętach oraz wskazanie istotnych zmian wzorca oddechowego i ich znaczenie

Na szczególną uwagę zasługuje praca dr Beaty Sokołowskiej pt. :” *A fuzzy-classifier system to distinguish respiratory patterns evolving after diaphragm paralysis in the cat*” opublikowana w roku 2003. Przedstawiono w niej eksperymentalny model badań nad układem oddechowym w warunkach dysfunkcji głównego mięśnia wdechowego przepony u uśpionych swobodnie oddychających kotów. W modelu tym badano efekty wczesnej kompensacyjnej odpowiedzi oddechowej na porażenie (odnerwienie) przepony i po raz pierwszy w tego typu badaniu zastosowano statystyczny *system klasyfikacji z rozmytą regułą k najbliższych sąsiadów* (ang. *fuzzy k-NN*), wybrany ze względu na znaczne pokrywania się obszarów klas. Budowę modelu poprzedzono i wykończono klasyczną analizą testu t-studenta oraz korektami testu chi-kwadrat. Wyniki wskazywały, że zdolność do utrzymania wentylacji w krytycznym stopniu zależała od wzrostu częstości oddechów. Inne strategie wzorców oddechowych były nieefektywne. Ocena k-NN z dwoma wybranymi cechami z wystarczającym prawdopodobieństwem rozróżniła dominujący wzorec oddychania. Dla *rozmytej reguły k-NN* bezbłędnie ($E_r=0,00$) rozpoznawano stan po porażeniu przepony, za wyjątkiem tylko jednego eksperymentu (którego $E_r=0,21$). W tym modelu eksperymentalnym wyznaczono i opisano kilka wzorców oddechowych uruchamianych w warunkach oddychania bez udziału głównego mięśnia wdechowego przepony. Zaobserwowano spadek wentylacji minutowej V_E i w następstwie tego wzrost poziomu CO_2 , jako konsekwencję porażenia przepony, po jej odnerwieniu. Ten wzrost f pojawiał się jako mechanizm kompensacyjny dla przeciwdziałania ubytkowi funkcji przepony. Pozostałe trzy zaobserwowane strategie kompensacyjne okazały się niewystarczające dla zachowania koniecznego poziomu spoczynkowej wentylacji płuc.

W pracy pt: “*Statistical evaluation of ventilatory patterns in response to intermittent hypoxia in the rabbit*” opublikowanej w roku 2005 eksperyment zaplanowano ponownie z zastosowaniem klasyfikatora *k-NN* i dwóch klasycznych metod statystycznych oceniających istotność statystyczną uzyskanych wyników: testu chi-kwadrat i testu ANOVA Kruskala-Wallisa. Wyniki wskazały, że IH miała stopniowo stymulujący wpływ na podstawową wentylację oraz na hipoksyjne odpowiedzi wentylacyjne a zastosowane algorytmy teorii rozpoznawania wzorców mogą być odpowiednim narzędziem do rozpoznawania wczesnych efektów wentylacyjnych powtarzających się zdarzeń hipoksyjnych w modelu krótkiej ekspozycji na przerywaną hipoksję.

Kolejna praca opublikowana przez Habilitantkę w roku 2006 pt.: „*Ventilatory augmentation by acute intermittent hypoxia in the rabbit*” proponuje eksperymentalny model do badania plastyczności oddechowej u uśpionych swobodnie oddychających królików. Ustalono sekwencję pięciu 1-minutowych kolejnych ekspozycji na bodziec hipoksyjny przedzielonych 3-minutowymi fazami powrotu w warunkach normoksji. W takim układzie doświadczalnym stosowano model jednoczynnikowej ANOVA oraz wyznaczano współczynnik korelacji Pearsona i budowano model regresji liniowej uzyskując w kolejnych cyklach trend wzrostu wentylacji minutowej po każdej ekspozycji na hipoksję oraz utrzymywanie się podwyższonego poziomu wentylacji płucnej.

Ponowne zastosowanie klasyfikatora k-NN powtórzone zostało w pracy pt.: „*Distinguishing the strength of hypoxic stimulus in intermittent hypoxia*”, w 2007 roku. Autorka porównuje w niej odpowiedzi oddechowe dla dwóch bodźców o różnej sile w eksperymentalnym modelu krótkiej ekspozycji na przerywaną hipoksję. Porównanie efektów różnych protokołów doświadczalnych wskazało na wzmocnienie odpowiedzi oddechowej po ekspozycji na silniejszy bodziec ($E_r=0,007$).

Przedstawione wnioski płynące z poddawanych ocenie prac naukowych są zgodne z postawionymi przez Panią dr Beatę Sokołowską celami. Można zauważyć drone niedociągnięcia, nie wpływające jednak na całokształt pozytywnej oceny osiągnięcia naukowego. Mimo, że w przedstawionych badaniach oceniano zmienne interwałowe np. w pracy pt.: „*Posturography in Patients with Rheumatoid Arthritis and Osteoarthritis*” zmienne takie jak: średni promień wychwiał, pole rozwiniętej powierzchni i długość trajektorii, to stosowano klasyczne testy nieparametryczne nie podając przyczyny. Prawdopodobnie mieliśmy do czynienia z brakiem normalności i rozkładu, ale nie opisano, czy badano normalność rozkładu i jaki testem to robiono. To drobne niedociągnięcie, ale zwraca uwagę. Ponadto w pracach brakuje nieco podejścia wielowymiarowego, które wydaje się tu możliwe i jak najbardziej wpisujące się w tematykę i cel poszczególnych prac. Klasyfikator oparty o krzywą ROC można uzyskać m.in. w wielowymiarowych modelach regresji logistycznej dającej możliwość oceny jednoczesnego oddziaływania potencjalnych biomarkerów.

Podsumowując ocenę publikacji zgłoszonych jako podstawę postępowania habilitacyjnego, stwierdzam, że przedstawione prace stanowią oryginalny i samodzielny wkład kandydatki w badania nad oceną istotności i znaczenia markerów w badaniach klinicznych i w modelowych eksperymentach na zwierzętach. Zastosowane narzędzia statystyczne zostały trafnie dobrane do stawianych celów a wyniki uzyskane przy pomocy tych statystyk dobrze opisane. Podejście klasyfikacyjne zostało ograniczone do metody *krzywej ROC* i szerokiego wachlarza metod opartych na ogólnym modelu *k najbliższych sąsiadów*, co zostało w przedstawionym autoreferacie bardzo dobrze i obrazowo uzasadnione.

Ocena dorobku naukowego poza osiągnięciem

Pani dr Beata Sokołowska jest autorką/współautorką 17 oryginalnych pełnotekstowych prac naukowych w czasopismach posiadających „impact factor” (IF), trzech rozdziałów podręcznikach międzynarodowych i dwóch w podręcznikach krajowych. Sumaryczny wskaźnik dorobku naukowego IF dla opublikowanych prac wynosi 61.83. Liczba punktów KBN/MNiSW wynosi 719. Łączna liczba cytowań (wg bazy Web of Science – bez autocytowań) to 174, a indeks H wynosi 9 (wg Web of Science). Wkład Habilitantki w przygotowanie artykułów naukowych i rozdziałów w podręcznikach był najczęściej związany z zaplanowaniem, doбором, wykonaniem oraz interpretacją analiz statystycznych, aż do momentu odpowiedzi na recenzje. Dodatkowo w części prac była również osobą wiodącą, pomysłodawcą koncepcji oraz osobą przygotowującą zbiory danych klinicznych i przygotowującą tekst publikacji. Należy też podkreślić czynny udział kandydatki w poszerzanie grona odbiorców i propagowanie wyników swoich badań i badań zespołów naukowych których była członkiem na 54 międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych.

Udział w badaniach naukowych realizujących projekty finansowane w drodze konkursów

Dr Beata Sokołowska była wykonawcą w czterech projektach, tzn. 1) w projekcie z udziałem funduszy Unii Europejskiej, pod tytułem „BIOCENTRUM OCHOTA - infrastruktura informatyczna dla rozwoju strategicznych kierunków biologii i medycyny”; 2) w projekcie z udziałem Polsko-Norweskiego Funduszu Badań Naukowych, tytuł projektu „The AlkB protein and its eukaryotic homologues - the role in DNA repair and the possible role in cancer etiology and target in cancer therapy”; 3) w projekcie grantowym nr KBN: R1304102, temat grantu: „Komputerowy system posturograficzny jako narzędzie rehabilitacji zaburzeń równowagi i

stabilności”, oraz 4) w projekcie grantowym naukowo-badawczym nr N301 065 3 1/197, pod tytułem „Udział białka AlkB w naprawie etenowych uszkodzeń DNA”.

Obecnie Habilitatntka jest kierownikiem dwóch projektów: 1) projektu prowadzonego w oparciu o infrastrukturę projektu „BIOCENTRUM-OCHOTA”; tytuł projektu: „Badania nad układem ruchowym z zastosowaniem rozszerzonej/ wspomaganej i wirtualnej rzeczywistości”; 2) projektu badawczo-wdrożeniowego opartego o utworzoną infrastrukturę projektu „BIOCENTRUM-OCHOTA”, we współpracy z ośrodkami naukowymi i naukowo-klinicznymi, tytuł projektu „Ocena statystyczna i kliniczna wybranych typów schorzeń oraz podjętej rehabilitacji”.

Członkostwo w organizacjach i towarzystwach naukowych

Pani Dr Beata Sokołowska jest członkiem założycielem Polskiego Towarzystwa Badań Układu Nerwowego (PTBUN) oraz członkiem Polskiego Towarzystwa Bioinformatycznego (PTBI).

Informacja o udziale w zespołach badawczych

Zaangażowanie i czynny udział dr Beaty Sokołowskiej w prace trzech zespołów badawczych: 1) zespołu klinicystów pod kierunkiem (senior) prof. Krystyny Księżopolskiej-Orłowskiej oraz dr. Teresy Sadury-Siekluckiej z NIGRiR w Warszawie, 2) zespołu klinicystów kierowanego przez (senior) prof. IMDiK Irenę Niebrój-Dobosz w Zakładzie Nerwowo-Mięśniowym IMDiK PAN, 3) zespołu kierowanego przez prof. dr hab. inż. Adama Jóźwika z IBIB PAN/ Uniwersytetu Łódzkiego. Zaangażowanie to zaowocowało uzyskaniem nagradzanych publikacji oryginalnych: 1) z IF=3.765 przez Dyrektora IMDiK PAN w roku 2011: Niebrój-Dobosz I, Janik P, Sokołowska B, Kwieciński H: Matrix metalloproteinases and their tissue inhibitors in serum and cerebrospinal fluid of patients with amyotrophic lateral sclerosis. *European Journal of Neurology* 2010; 17: 226-231; 2) jako najlepszej pracy roku 2006 przez wydawnictwo Sport Wyczynowy: Wiśnik P, Chmura J, Nazar K, Kaciuba-Uściłko H, Sokołowska B: Wpływ wysiłku na bieżni ruchomej, symulującego obciążenie meczowe na szybkość reagowania piłkarza. *Sport Wyczynowy* 2006; 7-8(499-500): 22-38.

Informacja o wykonanych ekspertyzach lub innych opracowaniach

Dr Beata Sokołowska jest autorką jednego zrealizowanego w 2019 roku zamówionego raportu opracowania badań klinicznych, z wymogiem zachowania klauzuli pełnej poufności oraz jednej ekspertyzy na zamówienie dotyczącej opracowań i analiz statystycznych dla testowanych urządzeń medycznych oraz leków, zrealizowanej z klauzulą pełnej poufności dla GlaxoSmithKline Commercial sp. z o.o w Warszawie.

Ocena dorobku dydaktycznego oraz organizacyjnego

Dr Beata Sokołowska prowadziła wakacyjne praktyki i staże dla studentów, pokazy wirtualnej rzeczywistości dla młodzieży szkolnej oraz wykłady z podstaw statystyki dla doktorantów IMDiK PAN, na studiach doktoranckich. Aktywnie włączyła się też w udziału Instytutu IMDiK PAN w 22. Piknik Naukowy nt. RUCHU, organizowany przez Polskie Radio i Centrum Kopernik, na Stadionie Narodowym. Ponadto prowadziła szkolenia nt. „Biostatystyka – zastosowanie metod statystycznych w pracy naukowo-badawczej w naukach o kulturze fizycznej” dla pracowników naukowo-dydaktycznych Katedry Wychowania Fizycznego i Sportu Politechniki Opolskiej oraz wykłady i ćwiczenia w ramach przedmiotu „Podstaw Medycyny Molekularnej” dla studentów UW. Duży dorobek publikacyjny jest efektem otwartości Habilitantki na współpracę, prowadzenie konsultacji i wykładów dotyczących biostatystyki i udzielanego wsparcia dla szeroko rozumianego grona pracowników naukowych.

Opieka naukowa nad magistrantami i doktorantami

Bogata wiedza statystyczna i chętnie oferowana przez dr Beatę Sokołowską pomoc zaowocowały opieką nie tylko nad pracą magisterską ale również nad gronem studentów i doktorantów Instytutu Psychiatrii i Neurologii. W efekcie kandydatka była promotorką ze strony IMDiK PAN - pracy magisterskiej Angeliki M. Błazejewskiej (z Wydziału Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego) nt. „Badanie lateralizacji układu ruchu z wykorzystaniem wirtualnej rzeczywistości Neurofromy” oraz brała udział w przygotowaniu bazy danych i analiz statystycznych dla sześciu doktorantów/magistrantów Instytutu Psychiatrii i Neurologii, Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, IMDiK PAN oraz IBB PAN. Jej pomoc przy pracach doktorskich nie została sklasyfikowana jako rola „opiekuna/promotora”, ale wkład wniesiony w powstałe prace był znaczny. Ponadto Habilitantka przygotowała i poprowadziła

staż naukowy dla pracowników Zakładu Motoryczności Gracza Katedry Zespołowych Gier Sportowych Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu oraz Zakładu Morfologii Funkcjonalnej Wydziału Wychowania Fizycznego Fizjoterapii Politechniki Opolskiej.

Wnioski końcowe

Biorąc pod uwagę wartość osiągnięcia habilitacyjnego, całokształt aktywności naukowej, aktywności dydaktycznej i organizacyjnej oraz umiejętność planowania i prowadzenia prac badawczych dr Beaty Sadowskiej uznaję, że spełnia kryteria niezbędne do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego. Z przedstawionych dokonań i postawy naukowej wyłania się sylwetka dobrego naukowca i praktyka skoncentrowanego na wybranym polu badawczym. Wysoko oceniam zdolności organizacyjne i dydaktyczne oraz otwartość, ciekawość i upór badacza jaki cechuje Habilitantkę. Tym samym stwierdzam, że zarówno przedstawione osiągnięcie jak i całokształt dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego spełniają wymogi art. 219 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.).

Podsumowując moją opinię rekomenduję podjęcie dalszych kroków w postępowaniu habilitacyjnym.

UNIwersytet Medyczny
im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu
Katedra i Zakład Informatyki i Statystyki
60-806 Poznań, ul. Rokietnicka 7
tel. 61 845 26 01, fax 61 845 26 02

Barbara
Więcbowska